

Konrád József

A behajtó

Regény

– Dávid! – kiáltják az utcáról. – Dávid! – Rekedt üvöltés ébreszt, összerezzenek. Egyik szemem a ruháimat kutatja, a másik még álmodik. – Dávid! – A paplan alól kitapogatom a papucsot, nagylábujjam már le is győzi, amikor kopogtatnak. A nyújtózkodás közben leesem az ágyról, bőröm kioltja a gyertyákat, amiket még tegnap készítettem magam köré, hogy el tudjak aludni ebben az idegen lakásban, ahol még fűtés sincs, pedig éjjelente megdermedt öngyilkos mérénylők hullnak alá az ablak előtt utolsó csípésükre. Március, a szomszéd macskája, bizonyára könnyedén kikerüli őket, míg én a kialudt lángoktól idecsalt születésnap illatot sem tudom elhessegetni, hogy teljes erőmből a kopogásra koncentrálhassak, és letöröljem a reggeli bambaságomba makacsul beleolvadt viaszt. – Konyhakés! – jut eszembe, és a párna után kapok, hogy kikotorjam alóla a fegyvert. Helyette egy csillagcsavarhúzó található. – Megteszi! – Nem bolygatom az emlékeimet az átváltozással kapcsolatban, inkább elrejtőzöm a parván mögött, hogy megvédjenek a mérges szamurájok, akik pár órája még úthengert vezettek, és hangosbemondón biztattak, hogy kérjem meg a kezét. A kékeszöld díszek már a ruhájukkal vannak elfoglalva, amíg én azt próbálom megfejteni, hogyha értem jött, miért ilyen finom kézzel kopog.

– Dávid! – hallatszík a hegycsúcs felől a mély hang. Kíséretként lándzsák, pajzsok csörömpölése és

kétségbeesett nyihogás követi, mint villámokat a dörgegek. De most tiszta az ég, annyira, hogyha nem nézek a földre és lerogyott társaim imától ziháló ajkaira, a világ csendes, mindent elnyelő kékséggé változik, amit csak saját kontúrom tör meg, hogy hallhassam, ami igazán fontos: a patak csobogását, a juhokat és a fűszálak sodrását, miközben a réten hempergünk. – Dávid! – kiáltják megint. A visszhang összevissza ütődik a száraz sziklákon, mint aki az életéért könyörög, de a zord táj továbbhajtja egyenesen a fülembe. Már én is leülök, a kékség porrá változik, amitől annyira tüsszögnöm kell, hogy a kiszáradt máóni síkság repedései megmozdulnak, vagy az is lehet, hogy leégett hámló bőröm remeg.

Eszembe jut apám mosolya, amikor megérkezem a nyájjal, ahogy a kút mellett pipázik a betlehemi házunk előtt, hogy haragudtam rá akkoriban, amiért testvéreim közül mindig engem küldött őrizni az állatokat. Nem tudtam, ilyenkor nekem örül-e vagy a juhoknak, vagy valami tőlünk teljesen független dolognak: mondjuk, hogy tegnap esett az eső. Hirtelen, ahogy újra felidézem az arcát, önzetlen rokonságba kerülök szeszélyes, örömteli megnyilvánulásainak tárgyaival: az esővel, a juhokkal és magammal, és így újdonsült családommal együtt nézek a szakadékba, ami jelentősen leegyszerűsíthetné az életem. – Dávid! – szól a hegy túloldaláról már sokkal szelídebben a hang, kíséret nélkül, szinte hegyezni kell a fületem, hogy halljam. – Csak képzelődöm? – A sereg, amit idáig lépések választottak el tőlünk, távolodik, mi pedig mozdulatlanul ülünk. Egy bíbor felhő kigyózik be a horizontra, mielőtt lemegy a nap, épp ilyen köpenyben ült Saul a palotában. Megint hallom a hangját:

– Dávid! Te vagy az, fiam? – Ekkor már sötét van, csend és mély mozdulatlanság, amit csak egy bokorban zörgő kígyó hagy figyelmen kívül.

Lecsukom a laptopom, nemrég vettem, még nagyon vigyázok rá, fel-alá járkálok a kék melegítőmben. – Zuhanyozzak vagy egyek? Utálok zuhanyozni! – Ez hamar eldőlt. A nehéz vasedényt felteszem a tűzre, és kicsomagolom a lazacot, hadd melegedjen. Matatok a szekrényben, szeretnék valami izgalmasat kotyvasztani, de amit találok, sehogy se passzol: bazsalikom, Cayenne-bors, kurkuma, méz. Jonatán belemártja a kardja végét, beborítja az erdőt a friss méz, megkóstolja, és felragyog a szeme. Könnyen elfelejtette az esküt és azt, hogy háború van. Nemrég még én is a paraván mögött vártam, hogy leszúrjak valakit, a kezem görcsösen szorította a csavarhúzó, egyre bizonytalanabb a kopogtatás, aztán a fagyiskocsit hallom. Csokis cornetto meg sajttal töltött pulykamell a kedvenceim. Lehajolok, és látom a bejárati ajtó résein a távolodó árnyakat.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2021-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Losoncz-Kelemen Emese
A borítót Visnyai Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9181
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4118 5